

Winterplein

Colofon

ISBN: 978 94 6365 803 4

1e druk 2025

© 2025, Sandra Konst

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Illustratie omslag en pagina 202: Anouk Heitink, another view

Auteursfoto: Monique van Belleghem

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Winterplein

Sandra Konst

Oudejaarsavond

‘Tom? Wat gebeurt er?’

Lotta keek paniekerig opzij, voor zover dat ging door die strakke beugel over haar schouders. De trein van de achtbaan zou toch door moeten rollen tot de afdaling, maar dat gebeurde niet. De karren stonden stil, op het allerhoogste punt, vlak voor de afdaling zou beginnen. Lotta hoorde andere mensen in de trein onrustig praten, de wind suisde rond haar oren, maar verder was het stil.

‘Eh ...’ Tom keek verwilderd om zich heen, ‘Ik denk dat we een storing hebben of zo.’

‘Wát?’ Lotta voelde haar hart als een razende tekeergaan en ze greep de beugel nog steviger vast. ‘Hoezo, storing?’

Ze hoorde iemand gillen: ‘We zitten vast!’ waarop meteen allerlei geschreeuw en gevloek losbarstte. Opeens brak er paniek uit in de trein.

Lotta kon zich amper bewegen door de beugel die haar stevig in de stoel drukte.

‘Tom! Help!’ riep ze hijgend, maar Tom kon natuurlijk ook niets doen.

‘Geen paniek, Lot, we gaan zo vast weer verder. Houd vol.’ Tom probeerde Lotta gerust te stellen, maar zijn stem was wat onvast. De wind wakkerde aan, het was ijskoud. Tranen prikten achter Lotta’s ogen. ‘Tom, ik ben bang,’ hakkelde ze. Op de tast zocht ze zijn hand.

Als een donderslag bij heldere hemel schoten haar op eens de sms'jes in gedachten.

'De ..., de sms'jes,' stotterde ze.

'Wát?'

'De dreigsms'jes die ik kreeg ... Het zal toch niet zo zijn dat iemand dít kan doen?'

Zes weken eerder

Lotta

De kleine spettertjes op de voorruit leken groter te worden. Lotta keek ernaar, het begon nu verdacht veel op natte sneeuw te lijken. Zuchtend zette ze de ruitwissers van de mosterdgele Opel Agila op een hogere stand. Wat had ze een hekel aan deze van haar moeder geleende auto. Toen ze haar vrolijke roze Ka'tje nog had, keken andere weggebruikers, vooral mannen, vol interesse naar binnen. Het opvallende logo van haar eigen fotografiebedrijf op het portier trok natuurlijk ook de nodige aandacht. Dan zwiepte ze haar blonde krullenbos nog eens naar achteren en flirtte lekker terug. Nu, in deze auto waarvan de kleur haar deed denken aan de poepluier van een baby, keken de andere weggebruikers amper haar kant op tijdens het inhalen. Hij paste wel perfect bij haar humeur.

Maar ze mocht niet mopperen. Ze h d nu in ieder geval een auto waarmee ze van A naar B kon komen. Nog wel, tenminste. Maar goed, niet denken aan de toekomst, denk aan n , sprak ze moedig tegen zichzelf.

Na tien minuten draaide ze het parkeerterrein op van het attractiepark waar ze zo een sollicitatiegesprek had. Haar motivatie was nul, maar ze begreep ook wel

dat ze na een jaar van thuiszitten, Netflix kijken en diepvriespizza's weg eten toch echt in actie moest komen. Toen ze de advertentie had zien staan leek dit haar een enigszins aanvaardbaar project om haar leven weer een nieuwe draai te geven: een tijdelijke baan als fotografe tijdens de winter -en kerstopening van het attractiepark.

Haar eigen bedrijf zat in het slop. Na de escalatie met haar vriendinnen vorig jaar herfst was ze in een flinke depressie beland, waarin alle sores van de afgelopen jaren voorbij waren gekomen. Ze zat behoorlijk in de knoop met zichzelf, alweer. Ze torste een enorm schuldgevoel met zich mee en kon haar vriendin Bo niet meer aankijken.

Alle openstaande foto-opdrachten had ze afgezegd: de bruiloften in het voorjaar (daar maakte ze zich niet erg populair mee, want zie maar eens een andere bruidsfotograaf te vinden in korte tijd), de zwangerschapsfotografie, de portrettenreeks van een ICT bedrijf, de brandingshoot van haar buurvrouw ... Ze kon het niet meer opbrengen. Haar camera had ze in een hoek gesmeten, de gordijnen dichtgedaan en ze had amper nog iemand binnengelaten. In het dorp waar ze woonde durfde ze zich niet meer te vertonen, dus vertrok ze na een maand of drie naar het huis van haar ouders. Zij woonden op een uurtje rijden en zouden, nadat pa met vroegpensioen ging, een jaar door Scandinavië gaan trekken met hun gloednieuwe camper. Dus had Lotta

het hele huis voor zichzelf, in een middelgrote stad waar ze anoniem over straat ging, boodschappen kon doen en haar leven weer kon opbouwen. Ze verkocht haar appartement en haar roze Ka, schreef zich uit bij de Kamer van Koophandel en zie nu: een sollicitatiegesprek. Uitstellen ging niet meer, wilde ze nog iets van haar leven maken.

Een attractiepark. Daar had ze dus echt helemaal niets mee. Overal luide kinderen, lange wachtrijen voor attracties waar je misselijk in werd, en daar betaalde je dan ook nog eens een flinke entreprijs voor. Waarom zou je dat in hemelsnaam doen?

Het park zou dit jaar flink uitpakken in de kerstperiode: Ze beloofden overal kampvuren en lichtjes, een kerstboom van acht meter hoog vol twinkelende ornamenten, winterse lekkernijen en een grote schaatsbaan. Als klap op de vuurpijl, letterlijk en figuurlijk, zouden ze met oud en nieuw een grote vuurwerkshow houden en er zou voor het eerst een Winterplein komen. Op dat Winterplein kwamen verschillende kraampjes, net als bij een kerstmarkt, met een grote draaimolen vol lichtjes en een podium voor muziek en entertainment. Het Winterplein zou er tot eind januari blijven staan, de tijdelijke aanstelling stopte dan dus ook. Voor dat plein zochten ze diverse tijdelijke medewerkers, zoals de vacature waarop zij nu zou solliciteren: een parkfotograaf. De taken: diverse keren per dag bezoekers

fotograferen met Ollie de sneeuwman, de mascotte van het park, de foto's uitprinten en verkopen als afdruk of op diverse gadgets. Daarnaast waar nodig diverse werkzaamheden op het nieuwe Winterplein.

Vooraf dat laatste baarde haar zorgen. Wat zou ze dan nog meer moeten doen? Chocomel inschenken? Een wintervuur gaande houden? Toch zeker niet de mascotte spelen in een stinkend pak! Lotta zuchtte eens diep en zette de auto in een van de weinige parkeervakken die nog vrij waren. Ze had over vijf minuten al een gesprek met James, de teamleider van het Winterplein. Dat werd dus haasten naar de ingang.

Nadat ze zich had gemeld bij de portier, mocht ze door de lange gang van het kantoor naar de wachtruimte lopen. Het was een rommel in de gang. Overal stonden grote verrijdbare karren met oranje spullen erin. Lotta spotte bakken met oranje pompoenen, oranje slingers met bladeren en bloemen en oranje bloemstukken. Allemaal van plastic. Ze huiverde en bleef even staan. In gedachten was ze terug in haar dorp, waar ze vorig jaar tijdens de herfstfair een reportage had gemaakt. Het waren geen fijne herinneringen.

'Sorry voor de troep,' verontschuldigde een man zich. Aan zijn pasje en keycord te zien, werkte hij hier. 'Al de herfstspullen moeten naar de opslag. Kun je er langs?'

Lotta knikte en liep weer verder naar de wachtruimte, waar ze precies op tijd op een stoel plofte en probeerde haar gedachten weer naar het nu te krijgen.

‘Dus, even alles op een rij: u h  d een eigen fotografiebedrijf, maar daar bent u mee gestopt? Kunt u daar wat meer over vertellen misschien?’

Twee chocoladebruine ogen keken haar doordringend aan. James bleek een erg knappe verschijning, waar Lotta het alleen maar nog warmer van kreeg. Wat was er in hemelsnaam met haar aan de hand? Vroeger zou ze meteen in de flirtstand komen, nu voelde ze zich ... klein. Gewoontjes. Onzichtbaar. Zelfs bang.

‘Eh, ja, dat kan ik.’ Lotta slikte. ‘Ik heb een aantal jaren inderdaad een eigen bedrijf gehad, maar ik wil nu iets heel anders met mijn leven. Dat ben ik aan het onderzoeken. Een tijdelijke baan lijkt me dan ook heel geschikt.’

Liegbeest. Je m  et gewoon gaan werken, dacht ze bij zichzelf. Ze haalde een hand door haar krullen, die een stuk korter waren dan vorig jaar. Het klopt dus wel, dat veel vrouwen hun haren afknippen na een heftige periode. Met haar gympen schuifelde ze wat over het laminaat van het kantoor. Wat er overigens veel minder luxe uitzag dan je zou vermoeden.

‘Oké, begrijpelijk. En u woont hier in de buurt? Want in uw CV staat een adres wat nogal ver weg is. U weet dat de reiskosten voor woon- en werkverkeer ...’

‘Ja, ik weet het,’ viel Lotta hem in de rede, ‘Dat is mijn oude adres. Maar ik woon nu tijdelijk in het huis van mijn ouders, die zelf in het buitenland zijn, en dat is nog geen tien minuten rijden van hier.’

‘Ah, zo.’

James keek weer naar haar CV. Er viel een donkere krul over zijn voorhoofd. Hoe oud zou hij zijn?

‘En de hele dag buiten werken vindt u geen probleem? Want ook als het stormt en regent, gaan de activiteiten gewoon door. Wel hebben we een overkapping voor Ollie de mascotte en de bezoekers, zodat het fotomoment gewoon door kan gaan. We hanteren altijd exact de tijden, dat is onze kracht, ten allen tijde moet het programma doorgaan. Anders komen de bezoekers met klachten, begrijpt u.’

‘Ja, ik begrijp het, en zeg maar “je” hoor.’

‘Juist.’ James keek weer naar haar CV. Lotta hoorde het getik van de klok. Het was doodstil in dit kantoor. Ze voelde haar buik rommelen. Dat gebeurt altijd net als het heel stil is.

‘Werken met kerst en oud en nieuw is geen probleem voor u? Eh, je?’

James keek haar weer aan.

‘Absoluut niet, geen enkel probleem.’ Lotta perste er een glimlach uit.

Weer nam het getik van de klok de stilte over. Misschien moest ze zelf met een vraag komen, zodat ze wat enthousiaster zou overkomen.

‘Wat zijn de andere werkzaamheden op het plein, zoals de advertentie zegt?’

James zuchtte. ‘Tja, dat is meer als voorzorgmaatregel, zodat bepaalde dingen door kunnen gaan. Als er veel zieken zijn en we hierdoor wat krap zitten bij attracties of kramen, dan hebben we de mogelijkheid om te schuiven met mensen. We hanteren een prioriteitenlijst. Attracties zijn belangrijker dan bepaalde etenskraampjes, die moeten dus altijd open zijn. Entertainment in het park zoals het programma aangeeft moet doorgaan, koste wat kost. Dan maar liever geen vuurtje op het plein, we zetten degene die het vuur aan moet houden dan liever in bij het entertainment. Of bij een attractie. Maar maak je geen zorgen, dat komt niet vaak voor, hoor.’

‘Oké.’

Lotta bekeek de grote wand achter James’ bureau. Er hingen ontwerpen van attracties, sfeerimpressies, schetsen, roosters en krantenartikelen. Ollie de sneeuwpop was overal goed aanwezig. Een guitig mannetje met een grote lange neus en een sjaal in de kleuren van het park.

Ze kon het niet helpen, maar merkte op dat James een simpele gouden ring droeg. Zou hij getrouwd zijn? Hij had heel verzorgde handen, een zwart overhemd waar-

van het bovenste knoopje los zat en een jasje dat nonchalant over zijn stoelleuning hing. Dat jasje had subtiel de kleuren van het park: rood met goud, hoe kitscherig was dat. Het zwart stond goed bij zijn iets getinte huid en donkere haar. Plots keek James Lotta aan.

‘Ja, dat jasje is bedrijfskleding. Iedereen die hier werkt moet onze eigen kleding aan. Jij dus ook, als je hier komt te werken. We hebben ook warme winterjassen hoor. Zo ben je herkenbaar voor de bezoeker. En je krijgt een naambordje dat je aan je jas vastmaakt.’

Lotta knikte. Had hij nou gemerkt dat ze naar zijn shirt staarde? ‘En je mag zelf uitkiezen welke schoenen of broek je draagt?’

James lachte. ‘Zeker, hoewel we hier ook prachtige rode thermobroeken hebben voor de liefhebbers. Maar die zijn niet verplicht.’

‘O God, alsjeblieft niet.’ Lotta voelde zich wat ontspannen.

‘Gastvrijheid hebben we wel heel hoog in het vaandel staan. Dus, ook als je tijdelijk hier komt werken, moet je eerst een cursus van een dagdeel volgen. Dat is verplicht. Je moet altijd glimlachen, de bezoeker vriendelijk te woord staan, niet schelden of vloeken, en soms mag je VIP-kaarten weggeven aan een bezoeker die je iets extra’s gunt.’

‘Leuk,’ knikte Lotta. Inwendig maakte ze een *note-to-self*: glimlachen, vriendelijk blijven. Check. En o ja, wegblijven bij mannen. Want dat ze altijd viel voor de

verkeerde mannen, was in het verleden wel pijnlijk duidelijk geworden. En James droeg een ring. Een dikke no-go dus. Lotta had zichzelf beloofd nooit meer pijn te willen voelen vanwege een man.

James legde het CV op tafel en schoof wat naar voren. 'Burgerlijke stand?'

Lotta knipperde met haar ogen. Die liet er bepaald geen gras over groeien. Of hoort dat in een standaard CV?

'Nou ja, dat is eigenlijk ook helemaal niet belangrijk.' James wapperde nonchalant met zijn hand. 'Dat zou natuurlijk niet moeten uitmaken voor het werk, of iemand getrouwd, gescheiden of alleenstaand is.' Hij slikte. 'Weet je, je hebt de job! We plannen een arbeidsvoorwaardengesprek in en je mag zo naar het kledingatelier voor je werkkleding. Welkom bij onze familie!' James stond op, gaf Lotta een ferme handdruk en Lotta slikte.

'O, wauw, dat is snel. Eh, dank je!'

James hield net iets te lang haar hand vast. Lotta zocht naar woorden en was te verbaasd om ad rem te reageren, iets wat ze normaal gesproken altijd deed. Misschien is dit helemaal niet zo'n gek idee. Misschien was dit de start van een nieuwe toekomst. Lotta pakte haar tas en liep met ferme tred het goedkope kantoor uit. Ze had een baan. Voor het eerst sinds ruim een jaar. Er zat weer een stijgende lijn in haar bestaan.

Lotta

‘Zo, dat was de training *Gastvrijheid in een notendop*. Zijn er voor nu nog vragen?’

Lotta keek de zaal rond. Zojuist had ze een training van twee uur gevolgd in de bedompte kantine middenin het park met ongeveer twintig nieuwe medewerkers, waarvan zij er een was. De cursusleider was een ferme vrouw van rond de vijftig, continue glimlachend, zo dat Lotta er door er alleen al naar te kijken pijn van in haar kaken kreeg.

‘Nee? Dan stel ik voor dat we, even kijken ... een kwartiertje pauze houden. Daarna zal jullie teamleider de heer van Ooijen de ochtend overnemen, en jullie meer vertellen over het inhoudelijke werk op het Winterplein. Veel succes allemaal!’

Lotta zuchtte. Ze zat tussen allemaal twintigers in, op een enkeling na, die haar collega’s zullen zijn voor de komende weken. Ze stond op en liep traag naar het koffieapparaat. Terwijl ze moest kiezen tussen een café au lait en een cappuccino, stootte iemand zachtjes tegen haar aan.

‘Ach jee, sorry hoor, ik wilde alleen even een roerstaafje pakken. Ik heb je toch geen pijn gedaan?’

Naast haar stond een opvallende man die ze al eerder had gespot vanmorgen tijdens de training. Lange donkerblonde haren in een rommelige lage staart. Eén

lange oorbel. Een loeistrakke spijkerbroek met een tijgerprint trui erboven. Met heldere blauwe ogen keek hij haar aan. Lotta schudde haar hoofd. 'Nee hoor, geeft niets.'

'Ik heb zo'n zin om te gaan beginnen! Maar dan worden wij vast collega's. Ik ben Tom, aangenaam.'

Tom stak zijn hand naar voren en Lotta gaf automatisch een hand en noemde haar naam. Daarna pakte ze haar cappuccino uit de automaat en draaide weer terug. 'En, waar mag jij gaan plaatsnemen de komende weken?' vroeg Tom. Hij had goed opgelet bij de cursus gastvrijheid, aan zijn brede glimlach te zien.

'Bij de fotografieafdeling op het Winterplein. En de fotoverkoop,' zei Lotta.

'Ach, zo leuk! Dan worden wij buurtjes!'

Tom zette een hand in zijn zij en leunde met de andere op het aanrecht. 'Ik sta achter de- let op: Wonderkraam.' Hij maakte een groots gebaar met zijn armen, zo groot dat hij bijna tegen Lotta's koffiekop aanstootte. 'Hoe gaaf is dat!'

Lotta had geen enkel idee wat de Wonderkraam zou zijn. Om eerlijk te zijn, had ze zich nog geen enkele keer verdiept in de plattegrond van het Winterplein. Of zich ingelezen in de bergen informatiefolders die ze opgestuurd had gekregen. Ze wist überhaupt eigenlijk nog niks over het park. Zo'n fan was ze niet, maar dat kon ze beter niet zeggen.

'Cool,' was het enige wat ze kon uitbrengen. Tom glun-

derde. ‘Echt een droom die uitkomt. Nou, ik ga snel even naar het toilet, voordat onze gezellige teamleider ons meeneemt naar het plein-in-wording. Van de kou moet ik zó vaak plassen! Tot zo, buuf!’

En weg was Tom. Rare gast. De andere collega’s leken wel oké. Veel jonge mensen dus, maar er was ook een vrouw van haar leeftijd. Dan nog een vrouw van rond de veertig, schatte ze. En een vrouw van tegen de zestig. Verder was er nog een hele knappe vent van ongeveer haar leeftijd en daarnaast alleen studenten. Mijn God, hoe was ze hier beland? Terug bij af, ook al was ze tweeëndertig. En single. Zonder eigen woning, logerend bij haar ouders, die zo rond februari alweer terug zouden komen van hun reis. Werkend in een pretpark. Zucht.

Ze miste haar leven van toen. Haar vriendinnen. God, wat miste ze hen. Ze waren altijd al met z’n vieren geweest, zover ze zich kon herinneren. Elk jaar tegen kerst spraken ze een avond af om cocktails te drinken en bij te kletsen, want door hun drukke levens zagen ze elkaar wel minder dan eerst. Layla belde haar nog steeds weleens. Maar ze moest toegeven dat ze haar telefoon niet opnam. Brigitte had haar vorig jaar ook een paar keer gebeld, maar had het blijkbaar opgegeven toen ze ook bij haar niet opnam. En Bo, ze hebben na die escalatie nog een gesprek gehad samen. Haar maag trok samen bij de herinnering aan die middag.

Lotta was niet eerlijk geweest tegen Bo, had belangrijke dingen verzwegen, waardoor ze steeds verder wegzakte in haar eigen gemaakte web vol leugens. Ze wilde dit ophelderen, opbiechten, maar het pakte allemaal anders uit dan ze had bedoeld. Als Bo haar nooit meer wilde zien, dan zou ze dat heel goed kunnen begrijpen. Lotta was degene die vol schaamte en berouw achterbleef, en daarna wegvluchtte. Wat een puinhoop. En dat allemaal vanwege een verkeerde vent.

‘Zoouo, daar ben ik weer, buuf! Kijk, onze teamleider komt eraan. Wat een dropje is ie hè!’

Tom kwam weer dicht naast haar staan, stootte haar aan en wees naar voren. Hij rook naar een soort wierook en iets kruidigs.

James stapte vol zelfvertrouwen de kantine in. Hij droeg een zwart pak met stropdas in de parkkleuren. Hij keek in het rond, zijn ogen stopten voor een seconde toen hij Lotta zag, en ging toen voor de stoelen staan.

‘Hoi allemaal, komen jullie weer zitten? Dan gaan we beginnen met het tweede deel van de introductie.’

‘O ja, ik kom er al aan!’ riep Tom en sleurde Lotta zowat mee naar de stoelen. ‘Ik wil ook zo’n pak,’ fluis-terde Tom in haar oor, ‘maar ja, wij zijn geen teamleider hè. Heb jij je winterjas al opgehaald?’

Lotta wilde iets terug fluisteren, maar James schraapte zijn keel en Lotta kon niets anders dan naar hem kijken. Als een magneet werd haar blik naar zijn ogen getrokken. Tom had dat trouwens ook.

‘Welkom allemaal, zo fijn om iedereen hier allemaal samen te zien. We zijn geen collega’s, zeg ik altijd maar, nee, wij zijn een familie. Zo voelt dat hier. En jullie, jullie gaan de komende weken werken op het Winterplein. Het is voor de eerste keer dat wij dit organiseren, en ik kan dit al zeggen: het wordt groter dan groots.’

Tom zuchtte van ontzag.

‘Belangrijk werk voor jullie dus. We gaan zo allemaal naar het gebied, waar er momenteel druk opgebouwd wordt. Dus pas op voor losliggende snoertjes en gereedschap. Over precies twee weken gaan we van start met het Winterplein. Een eigen uniek plein middenin ons park. Waar de bezoekers kunnen zwieren over het ijs, een rondje kunnen maken in de carrousel vol kerstverlichting, waar een kampvuur knappert en waar rondom kraampjes zijn met de heerlijkste winterse lekkernijen. Eigenlijk noemen wij de kraampjes chalets. Dat klinkt net wat meer winters. Dat is de taal die wij, medewerkers, spreken. Op het podium treden de Kerstmutsjes op, met vrolijke, foute kerstliedjes, en natuurlijk komt Ollie de sneeuwpop op gezette tijden het gebied bezoeken om op de foto te gaan met de gasten.’